

zorgeme kuŝigis Hari sur la sojlo, prenis leteron el sia mantelo, metis ĝin en la kovrilojn de Hari, kaj revenis al la du ceteraj. Dum tuta minuto la tri staris kaj rigardis la etan pakon; la ŝultroj de Hagrid tremadis, prof. MakGongal furioze palpebrumadis, kaj ŝajne estingiĝis la glimo kutime brilanta en la okuloj de Zomburdo.

“Nu,” finfine diris Zomburdo, “jen sufiĉe. Ne estas kialo por resti ĉi tie. Decas, ke ni iru por partopreni la festadon.”

“Jes,” diris Hagrid per dampata voĉo. “Mi pli bone forigu tiun *ciklon*. *Bon’nokton, Profes’rino M’Gongal – Prof’soro Zomburd*, s’njoro.”

Viŝante la fluantajn okulojn per la jakmaniko, Hagrid svingis sin sur la motorciklon kaj piede ekfunkciigis la motoron; ĝi muĝante leviĝis supren kaj forveturis en la noktan ĉielon.

“Mi verŝajne baldaŭ revidos vin, profesorino MakGongal,” diris Zomburdo, klinante al ŝi la kapon. Profesorino MakGongal responde purigis sian nazon.

Zomburdo turnis sin kaj reiris laŭ la strato. Ĉe la vojkruciĝo li haltis kaj elprenis la arĝentan Estingilon. Li unu fojon klaketis kaj dek du lumbuloj rapidis reen al siaj stratlanternoj, pro kio Liguŝtra Vojo subite briletis oranĝkolora, kaj li povis vidi strian katon, kiu ŝtelire malaperis ĉirkaŭ la angulo ĉe la alia fino de la strato. Li povis malfacile vidi la kovrilan bulon sur la sojlo de numero kvar.

“Bonan ŝancon, Hari,” li murmuris. Li turnis sin sur la kalkanumo kaj, per flirtigo de sia mantelo, malaperis.

Brizeto taŭzis la netajn heĝojn de Liguŝtra Vojo, kiu kuŝis silenta kaj orda sub la inkeca ĉielo; jen lasta loko, kie oni atendus mirigajn aferojn. Hari Potter turnis sin en siaj kovriloj, sen vekiĝi. Unu maneto ekkaptis la apudan leteron, kaj li pludormis, sen scii, ke li estas speciala, sen scii, ke post kelkaj horoj lin vekos la hororkrio de s-ino Dursli kiam ŝi malfermos la pordon por elmeti la laktobotelojn, ankaŭ sen scii ke li pasigos kelkajn semajnojn pikate kaj pinĉate de sia kuzo Dadli ... Li ne povis scii, ke ĝuste en tiu momento, homoj kunvenantaj sekrete tra la tuta lando levis la glasojn kaj mallaŭte tostis: “Al Hari Potter — la knabo kiu vivis!”